

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

**της προσφυγής υπ' αριθ. 13314/03
την οποία κατέθεσε ὕ.Λ.
κατά της Ελλάδος**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα),
συνεδριάζον, την 9^η-3-2006, σε τμήμα, στη σύνθεση του οποίου μετέχουν οι
δικαστές :

F. TULKENS, *Πρόεδρος,*

K.Λ. POZAKΗΣ,

N. VAJIC,

E. STEINER,

K. HAJIYEV,

D. SPIELMANN,

S.E. JEBENS,

και ο S. QUESADA, *Αναπληρωτής Γραμματέας του Τμήματος.*

Έχον υπ' όψη την προρρηθείσα προσφυγή, η οποία εισήχθη την 9^η-4-
2003.

Έχον υπ' όψη την απόφαση του Δικαστηρίου όπως εφαρμόσει το άρθρο 29 § 3 της Συμβάσεως και αποφανθεί συγχρόνως επί του παραδεκτού και της ουσίας της προσφυγής.

Έχον υπ' όψη τις παρατηρήσεις της Κυβερνήσεως, αφ' ενός, και του προσφεύγοντος, αφ' ετέρου.

Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση :

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο προσφεύγων, Γ. Ρ., είναι Έλληνας υπήκοος, γεννήθηκε το 1935 και διαμένει στους Αγίους Θεοδώρους Κορινθίας. Ενώπιον του Δικαστηρίου, εκπροσωπείται από τον Δικηγόρο Κορίνθου Γ. Σκιαδόπουλο. Τη διάδικος Κυβέρνηση εκπροσωπούσαν οι εξουσιοδοτημένοι εκπρόσωποι του πληρεξουσίου της, Σ. Σπυρόπουλος, Πάρεδρος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και Ζ. Χατζηπαύλου, Δικαστική Αντιπρόσωπος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως, όπως αυτά εκτίθενται από τους διαδίκους, έχουν, εν συντομία, ως εξής :

Ο προσφεύγων ήταν κύριος οικοπέδου εμβαδού 4.000 τ.μ. κειμένου στην περιοχή της Κορινθίας.

Την 18^η-7-1991, με κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και ΠΕΧΩΔΕ (υπ' αριθ. 10689929/4588/0010), το Ελληνικό Δημόσιο προέβη στην απαλλοτρίωση συνολικής εκτάσεως 359.788 τ.μ. για την κατασκευή τμημάτων της Ε.Ο. Αθηνών-Κορίνθου (στην Πελοπόννησο). Απαλλοτριώθηκαν 950 τ.μ. ιδιοκτησίας του προσφεύγοντος.

Την 27^η-4-1998, το Πρωτοδικείο Κορίνθου προσδιόρισε οριστικώς την τιμή μονάδος αποζημιώσεως σε 11.000 δραχμές το τετραγωνικό μέτρο. Περαιτέρω, επιδίκασε στον προσφεύγοντα ειδική αποζημίωση ύψους 4.000 δραχμών το τετραγωνικό μέτρο για το μη απαλλοτριωθέν τμήμα του επιδίκου οικοπέδου λόγω της μειώσεως της αξίας του εξαιτίας της αποκοπής του

απαλλοτριωθέντος τμήματος (απόφαση 39/1998). Τα ποσά αυτά κατατέθηκαν στο Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων).

Την 5^η-5-1999, το Πρωτοδικείο Κορίνθου ανεγνώρισε τον προσφεύγοντα δικαιούχο της αποζημιώσεως για την απαλλοτρίωση, όπως αυτή προσδιορίσθηκε με την απόφαση 39/1998 (απόφαση 63/1999).

Σε ημερομηνία η οποία δεν διευκρινίζεται, ο προσφεύγων ζήτησε από το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων να του καταβάλει τα ποσά των οποίων είχε αναγνωρισθεί δικαιούχος με την απόφαση 63/1999 του Πρωτοδικείου Αθηνών.

Σε ημερομηνία η οποία δεν διευκρινίζεται, το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων κατέβαλε το ποσό των 10.450.000 δραχμών, το οποίο αντιστοιχούσε στην αποζημίωση για το απαλλοτριωθέν τμήμα. Εν τούτοις, αρνήθηκε να καταβάλει στον προσφεύγοντα το ποσό των 12.200.000 δραχμών (35.800 ευρώ περίπου), το οποίο αντιστοιχούσε στην αποζημίωση για τη μείωση της αξίας του μη απαλλοτριωθέντος τμήματος του οικοπέδου του, επειδή η απόφαση 63/1999 του Πρωτοδικείου Αθηνών δεν τον αναγνώριζε ρητώς δικαιούχο της ειδικής ιδιαιτέρας αποζημιώσεως για το μη απαλλοτριωθέν τμήμα του οικοπέδου.

Την 7^η-2-2000, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Πρωτοδικείου Κορίνθου αγωγή, με την οποία ζητούσε να υποχρεωθεί το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων να του καταβάλει το ποσό των 12.200.000 δραχμών. Την 14^η-3-2000, το Πρωτοδικείο Κορίνθου έκανε δεκτή την αγωγή του προσφεύγοντος και υποχρέωσε το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων να του καταβάλει το αιτηθέν ποσό (απόφαση 280/2000).

Την 3^η-4-2000, το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων εφείσβαλε την απόφαση αυτή. Την 22^α-3-2001, το Εφετείο Ναυπλίου επικύρωσε την προσβληθείσα απόφαση (απόφαση 184/2001). Το εφετείο έκρινε ότι η άρνηση του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων να καταβάλει την αποζημίωση για τη μείωση της αξίας του μη απαλλοτριωθέντος τμήματος του

εν λόγω οικοπέδου, ήταν αβάσιμη. Κατά το εφετείο, η οικεία νομοθεσία δεν απαιτεί η δικαστική απόφαση, με την οποία αναγνωρίζεται ο δικαιούχος της αποζημιώσεως για το απαλλοτριωθέν τμήμα, να αναφέρει ταυτοχρόνως ρητώς τον δικαιούχο της αποζημιώσεως για το μη απαλλοτριωθέν τμήμα του επίδικου οικοπέδου.

Την 20ή-11-2001, το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων κατέθεσε αίτηση αναιρέσεως. Την 1^η-11-2002, ο Άρειος Πάγος την απέρριψε (πόφαση 1535/2002).

Την 28^η-1-2003, το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων εξέδωσε δύο εντάλματα πληρωμής συνολικού ποσού 43.220,65 ευρώ, υπέρ του προσφεύγοντος, για το ποσό το οποίο επιδικάστηκε με την απόφαση 280/2000 του Πρωτοδικείου Κορίνθου, και για τους αντίστοιχους τόκους. Την 13^η-5-2003, το ποσό αυτό κατεβλήθη στον προσφεύγοντα από το Δημόσιο Ταμείο Κορίνθου.

Την 28^η-5-2003 και 6^η-6-2003, το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων κατέβαλε 1.210 ευρώ στον δικηγόρο και στον δικαστικό επιμελητή, στους οποίους είχε απευθυνθεί ο προσφεύγων, ως έξοδα και δικαστική δαπάνη για τη διαδικασία απαλλοτριώσεως.

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

Επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, ο προσφεύγων διατυπώνει παράπονα όσον αφορά την άρνηση του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων να του καταβάλει την ιδιαιτέρα αποζημίωση η οποία αντιστοιχούσε στη μείωση της αξίας του μη απαλλοτριωθέντος τμήματος του οικοπέδου του. Περαιτέρω, επικαλούμενος το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1, ο προσφεύγων διατυπώνει παράπονα όσον αφορά την υλική ζημία την οποία υπέστη εξαιτίας της αρνήσεως του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων να του καταβάλει την ιδιαιτέρα αποζημίωση της οποίας είχε προηγουμένως αναγνωρισθεί δικαιούχος με την απόφαση 63/1999 του Πρωτοδικείου Κορίνθου.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Ο προσφεύγων παραπονεείται, υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως, ότι το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων δεν του κατέβαλε την ιδιαίτερα αποζημίωση για τη μείωση της αξίας του μη απαλλοτριωθέντος τμήματος του οικοπέδου του συγχρόνως με εκείνη για το απαλλοτριωθέν τμήμα. Κατά τον προσφεύγοντα, το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων δεν συμμορφώθηκε προς την απόφαση 63/1999 του Πρωτοδικείου Κορίνθου, ούτε προς την απόφαση 1535/2002 του Αρείου Πάγου. Υποχρεώνοντάς τον να προσφύγει στη δικαιοσύνη για να του καταβληθεί η οφειλόμενη αποζημίωση, το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων επέδειξε καταχρηστική και αναβλητική συμπεριφορά. Περαιτέρω, υπό το πρίσμα του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1, ο προσφεύγων παραπονεείται ότι η άρνηση του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων να του καταβάλει την ιδιαίτερα αποζημίωση συγχρόνως με την αποζημίωση για το απαλλοτριωθέν τμήμα, παραβίασε το δικαίωμα στον σεβασμό της περιουσίας του.

Το άρθρο 6 § 1 ορίζει τα εξής σχετικά :

«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα η υπόθεσή του να δικαστεί δικαίως (...) εντός ευλόγου προθεσμίας από (...) δικαστήριο, το οποίο (...) θα αποφασίσει (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

Το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1, ορίζει ότι:

«Παν φυσικό ή νομικό πρόσωπο δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθεί της ιδιοκτησίας αυτού ειμή δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπόμενους υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους.

Οι προαναφερόμενες διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα παντός Κράτους όπως θέσει σε ισχύ νόμους τους οποίους ήθελε κρίνει αναγκαίους προς ρύθμιση της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιο συμφέρον ή

προς εξασφάλιση της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων.»

Η Κυβέρνηση αντικρούει τις θέσεις του προσφεύγοντος. Ισχυρίζεται ότι ο προσφεύγων δεν δύναται να ισχυρίζεται ότι είναι θύμα παραβίασεως του δικαιώματός του σε δικαία δίκη, διότι τον Αύγουστο του έτους 2003, το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων συμμορφώθηκε προς την απόφαση 1535/2002 του Αρείου Πάγου και του κατέβαλε, εντόκως, ολόκληρη την αποζημίωση.

Το Δικαστήριο δεν θεωρεί ότι είναι απαραίτητο να εξετάσει εάν ο προσφεύγων δύναται ή όχι να ισχυρίζεται ότι είναι θύμα παραβίασεως της Συμβάσεως. Υπομιννήσκει ότι η εκτέλεση αποφάσεως οιοδήποτε δικαστηρίου, πρέπει να θεωρείται ότι αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της «δίκης» κατά την έννοια του άρθρου 6. Το Δικαστήριο έχει ήδη αναγνωρίσει ότι η πραγματική προστασία του ενδιαφερομένου και η αποκατάσταση της νομιμότητας συνεπάγονται την υποχρέωση για τη διοίκηση να συμμορφώνεται προς σχετική απόφαση εκδοθείσα από το ανώτατο διοικητικό δικαστήριο του Κράτους (βλ., ειδικότερα, *Hornsby κατά της Ελλάδος*, απόφαση από 19 Μαρτίου 1997, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-II, σελ. 510-511, § 40 και επ., *Καραχάλιος κατά της Ελλάδος*, n° 62503/00, § 29, 11 Δεκεμβρίου 2003). Επίσης, οι οριστικές και αναγκαστικές δικαστικές αποφάσεις δεν δύνανται να παραμένουν αναποτελεσματικές σε βάρος διαδίκου. Επομένως, η εκτέλεση δικαστικής αποφάσεως δεν δύναται να παρεμποδίζεται, να ανακόπτεται ή να καθυστερείται κατά τρόπο υπερβολικό (*Focias κατά της Ρουμανίας*, n° 2577/02, § 39, 3 Φεβρουαρίου 2005).

Προκειμένου περί της παρούσης υποθέσεως, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων δεν κατέβαλε εξ αρχής την ιδιαίτερα αποζημίωση για το μη απαλλοτριωθέν τμήμα του εν λόγω οικοπέδου επειδή η απόφαση 63/1999 του Πρωτοδικείου Αθηνών δεν ανέφερε ρητώς τον δικαιούχο της εν λόγω αποζημιώσεως. Ωστόσο, από τη δικογραφία δεν προκύπτει ότι η εν λόγω άρνηση οφειλόταν στην πρόθεση του ταμείου να καταχραστεί της θέσεώς του ώστε να αποφύγει την καταβολή της

οφειλομένης αποζημιώσεως. Στο σημείο αυτό, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι, στην απόφασή του 184/2001, το Εφετείο Ναυπλίου δεν διαπίστωσε καταχρηστική συμπεριφορά εκ μέρους του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων, αλλά μόνον ότι η απόφασή του ήταν αβάσιμη. Επομένως, το Δικαστήριο δεν θεωρεί ότι η μη καταβολή, αρχικά, της ιδιαιτέρας αποζημιώσεως στον προσφεύγοντα συνιστά άρνηση του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων να συμμορφωθεί προς οριστική και αναγκαστική δικαστική απόφαση. Εξ άλλου, μόλις η αντίρρηση του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων αντιμετωπίσθηκε οριστικά από τον Άρειο Πάγο, η εν λόγω απόφαση εκτελέσθηκε άμεσα. Πράγματι, τον Αύγουστο του έτους 2003, η διοίκηση κατέβαλε εντόκως στον προσφεύγοντα το ποσό το οποίο αντιστοιχούσε στην αποζημίωση για το μη απαλλοτριωθέν τμήμα, καθώς και το ποσό των 1.210 ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη – αμοιβή του δικηγόρου και του δικαστικού επιμελητού. Επομένως, το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων συμμορφώθηκε τόσο προς την απόφαση 63/1999 του Πρωτοδικείου Κορίνθου όσο και προς την απόφαση 1535/2002 του Αρείου Πάγου εντός προθεσμίας η οποία δεν καθυστέρησε υπερβολικά την εκτέλεση των εν λόγω δικαστικών αποφάσεων (βλ., σχετικά, *Mamon κατά της Ουκρανίας* (déc.), n° 6493/03, 19 Μαΐου 2005).

Τέλος, προκειμένου περί της αιτιάσεως όσον αφορά το δικαίωμα στον σεβασμό της περιουσίας, το Δικαστήριο θεωρεί ότι στον προσφεύγοντα δεν επεβλήθη δυσανάλογο και υπερβολικό βάρος, το οποίο θα ήταν ασυμβίβαστο προς το δικαίωμά του στην ειρηνική απόλαυση της περιουσίας του, διότι του κατεβλήθη, εντόκως, ολόκληρη η επιδικασθείσα αποζημίωση δυνάμει της αποφάσεως 63/1999 του Πρωτοδικείου Κορίνθου.

Ως εκ τούτου, οι αιτιάσεις του προσφεύγοντος είναι προδήλως αβάσιμες και πρέπει να απορριφθούν κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Συμβάσεως.

Κατά συνέπεια, αρμόζει να τεθεί τέλος στην εφαρμογή του άρθρου 29 § 3 της Συμβάσεως και να απορριφθεί η προσφυγή ως απαράδεκτη.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομοφώνως,

Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

[υπογραφή]

/ Santiago QUESADA/

Αναπληρωτής Γραμματέας

[υπογραφή]

/ Françoise TULKENS /

Πρόεδρος

[σφραγίδα του Δικαστηρίου]

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Η Μεταφράστρια

Μαρία Π. Παπαδοπούλου